

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

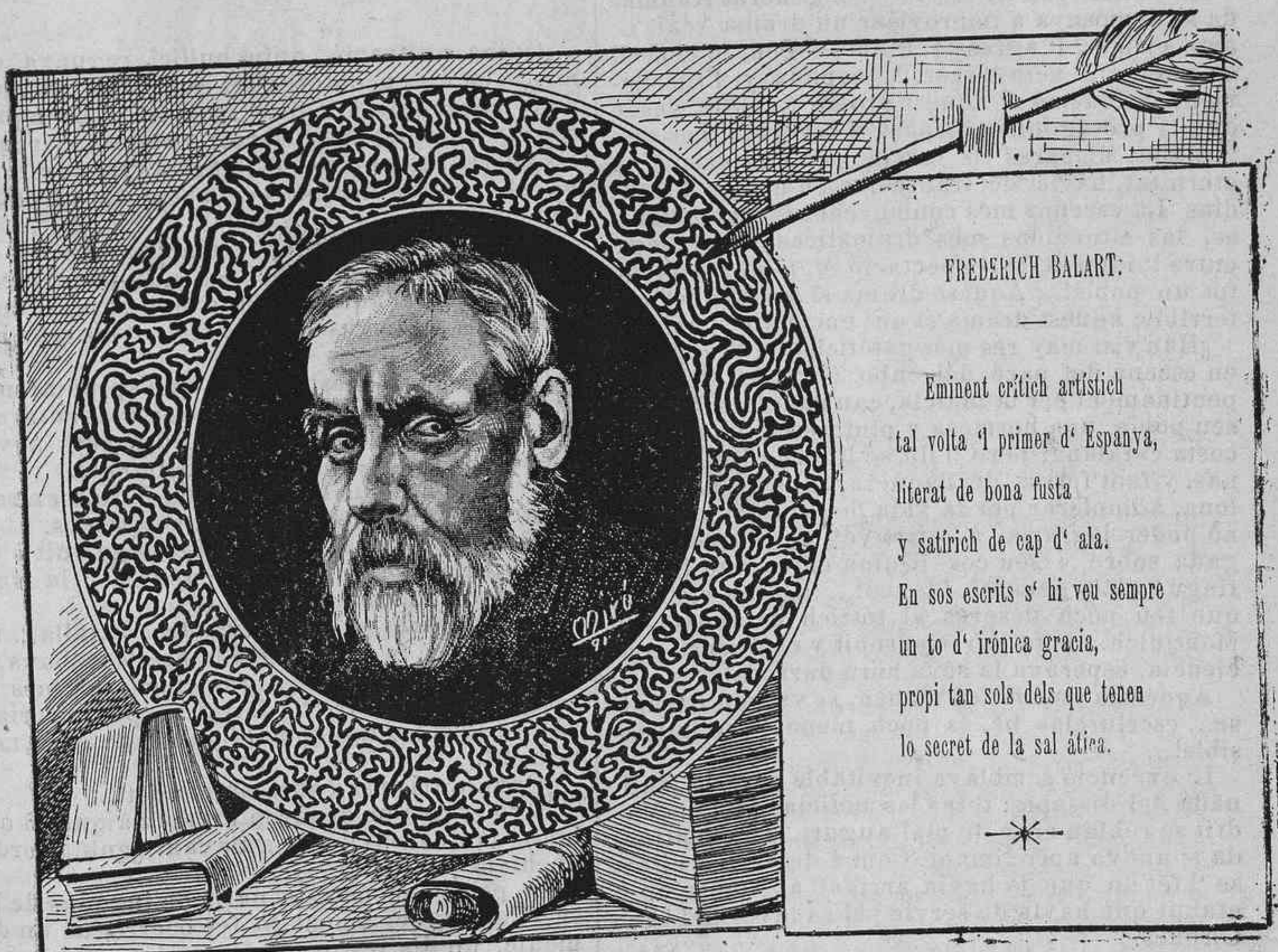
PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

FREDERICH BALART:

Èminent crítich artístich
tal volta 'l primer d' Espanya,
literat de bona fusta
y satírich de cap d' ala.
En sos escrits s' hi veu sempre
un to d' irónica gracia,
propi tan sols dels que tenen
lo secret de la sal ática.

CRÓNICA.

LA SEMANA DE LAS EMOCIONS.

Divendres la trista expectativa de un fusellament: diumenje l' assalt de un quartel á má armada: no 's queixarán de falta de successos los aficionats á emocións fortas.

Es un cas interessant lo del cabo Gironés.

Per un motiu fútil que ningú ignora (la desaparició de alguns objectes d' escás valor que li ocasionan lo tenir que deixar lo càrrech de ordenansa), deserta, 's vesteix de paisá y 's presenta al despaig del general, disparant sobre ell y 'l seu ajudant un revólver, sense medir las conseqüèncias de aquest disbarat, sense prevenir ni tan sols la retirada. ¿Saben lo que aixó significa? L' autor de un atentat que no busca la manera de fugir, es que ha perdut lo discerniment. Tan sols aquell que procedeix cegat per l' esperit de venjansa y disposat á tot, entra en la gola del llop y no li fa res perdre la vida á trucos de satisfacer la passió que l' avassalla. Pero 'l cabo Gironés res tenia que venjar en lo general, ni menos en lo seu ajudant. ¿Per qué, donchs, va exposarse de aquell modo? ¿Quin móvil va impulsar-lo?

En aquests cassos es necessari consultar los antecedents del autor del fet. Los del cabo Gironés han anat surgint, y de lo que s' ha dit se deduheix que aquest minyó tenia rauixas de boig, un cervell desequilibrat, certa propensió al arrebat. Era instruhit á mitjas, aficionat á la música y sobre tot á las comedias románticas. Ell mateix havia probat d' escriure'n una, de la qual un periódich ne publica alguns fragments que fan partir de riure.

Al atentar contra la vida del general Ahumada se disposava á improvisar un drama real. L' acte primer, l' agressió; l' acte segón, lo consell de guerra; l' acte tercer, la capella y 'l fusellament. Y l' acció d' aquest drama terrible, desde que 'l protagonista dispará 'l revólver, fins que 'l piquet disparés 'ls fusells per enviarlo á la eternitat, havia de transcorre en menos de tres días. La escenas més conmovedoras atropellantse, las situacions més dramáticas succehintse entre l' interés, la expectació y l' angunia de tot un poble!... Aquest drama sí qu' era serio y terrible; aquest drama sí qu' encongía 'l cor.

¿Han vist may res més patétich que l' aparició en escena del pare del cabo Gironés? Ferit repentinament per la noticia, cau malalt, allá en lo seu poble, una hermosa y pintoresca vila de la costa catalana; pero 'l llit se li torna llit d' espinas, y fent forsas de flaqueza, se 'n vé á Barcelona, á implorar per la vida del seu fill, y cas de no poder lograrla, á estrenye'l per darrera vegada sobre 'l seu cor. ¡Quina entrevista la que tingué ab lo general Blanco!... ¡Quina visita la que féu poch després al tétich calabosso de Montjuich, ahont lo reo ensopit y casi sense conciencia, esperava la seva hora darrera!...

Aquestas escenas se viuhén, se viuhén morintse... escriurelas bè, es poch menos que imposible!...

L' execució semblava inevitable pera la matina del dissapte: totas las noticias que de Madrid se rebían eran de mal auguri. Y la matina da s' anava aproximant. Com á detall pot citarse 'l fet de que ja havia arribat á Montjuich l' atahut que havia de servir pèl cadáver del cabo Gironés.

Quan la fúnebre caixa, colocada en lo carro del batalló de Guipúzcoa se'n torná montanya avall, las personas que havían anat als glacis de la fortaleza y las que pujavan per la carretera, al tenir noticia de que s' havia concedit l' indult, sentiren humitejarse 'ls ulls y respiraren, com si 'ls haguessen tret un pes de sobre.

L' aplassament de la sentència, qu' es lo qu' en realitat s' havia concedit, equival al indult. Posar en capella á un home per segona vegada, es una pena doble que no está prevista en cap códich de la terra. Pot la ley disposar de la vida de un reo; jugar ab ella, dirli:—Ara 't mato; ara 't perdono; ara torno á matarte—sería una iniquitat, una crueltat, uua irrisió intolerable.

Ni que la trista broma recaigués en un home com lo cabo Gironés, tan sense conciencia, que per donarli coneixement de la gracia de que acabava de ser objecte hagueren de despertarlo, puig roncava tranquilament, podrían tolerarse aquests cambis, aquests vaivéns sinistres.

Y la veritat siga dita: l' indult s' imposa. Matar á Gironés equivaldria á sacrificar á un home que tot tendeix á demostrar qu' es irresponsable, per no tenir lo plé domini de la seva ment. Aquesta es la principal circunstancia que feren valdre 'ls que ab major interés solicitaren l' indult: lo caritatiu y generós general Blanco, y 'l zelós bisbe Catalá, qu' en aquesta ocasió doná una mostra eloqüent del seu zel evangélich y del seu amor al próxim.

La ciutat de Barcelona, qu' en aquesta ocasió s' ha estolviat l' horrorós espectacle del patibul, de segur que sempre més los ho tindrà en compte.

Barcelona es no sols un poble humanitari, es també una ciutat agrañada.

¡Quina animació, quín bullici regnava diumenje en los encontorns del Bonsuccés, ab motiu de celebrarse la fira dels Angels!... En aquells estrets carrers, més estrets encare per ocupar las aceras las paradas dels firetaires, se circulava ab gran dificultat per entre la atapahida concurrencia

Los nostres menestrals, ¡principalment los que tenen familia menuda son los que mantenen la existencia de aquestas firas de joguinas, de llibres vells y de fruytas, recort de l' antigua Barcelona.

Un dia com aquest siguié 'l que aprofitaren los que á mitja tarde emprengueren l' aventura de apoderarse del quartel del Bonsuccés á viva forza... vagin á saber ab quíns intents.

L' assombro que ha causat un fet tan extraordinari, dura encare y durará molt temps.

¡No es poch pit aixó de presentarse vuit ó deu homes armats á un edifici ocupat per la tropa, resols á conquerirlo!...

Y va haverhi allí una verdadera batalla... una dispersió de la gent que á la fira 's trobava, un escampall de paradas, alguns ferits, los més, del tot ignocents. Entre 'ls ferits dos pobras criaturas, feridas las dos de bala y una d' ellas mortalment.

¡Quánta tristesa causa aquest fet!...

Pero ¿y 'ls que donaren l' atach á quín fi obedhian? ¿quíns móvils los guiavan? ¿quínas ordres obedhian? ¡Misteris!

De primer moment se parlá de jugadas de bolsa. Pero precisament lo fet ocorregué un diumenje, un dia festiu, en lo qual no s' efectúan

TRES BOMBEROS HONORARIS.

Lo senyor Coll y Pujol,
en Campos y en Milá y Pi;
tres senyors que son bombers
y ho son no més... porque sí.

operacions... Per lo tant, per aquest costat la jugada no 's veu, ni se sospita.

Hi hagué qui suposá que tot aixó ho hauria fet fer algú que hauria vist ab disgust l' indult del cabo Gironés, com si 's proposés dir al govern: —Tú vés indultant; aquí tens las conseqüencias de la tèva lenitat. —Aquest maquiavelisme no m' acaba de convencer. No crech que puga haverhi gent tan malvada que aixís procedeixi, ni crech que puga trobarse ningú que per fer una demostració semblant s' avingui á exposar la vida.

¿Obehren los autores del assalt á fins polítichs? Tots los partits retxassan indignats qualsevol sospita de participació en un fet de aquesta naturalesa. Fins los que admeten y proclaman los procediments revolucionaris se desenten de aquestas intentonas burdas y descabelladas. —Nosaltres—diuhen—acceptém la revolució; pero 'l motí no entra en las nostras costúms.

¿Cóm explicarse, donchs, l' origen de un fet tan estupendo?

Un cabo Gironés, que pert lo sanderi y fa un disbarat, se comprén, s' explica: es, al cap y al últim, un home sol, y á ningú ha de donar compte dels seus impulsos. Pero l' existencia de vuit ó deu boigs, tocats tots de la mateixa mania, impulsats del mateix desitj, resoltos á executar lo mateix acte, no es possible.

De manera qu' en aquest punt, Barcelona s' ha quedat á las foscas.

Lo fet ha causat sorpresa, ha produhit desgracias y trastorns: aixó es lo únich que sabém.

Hi ha varias personas presas: detingudas las unas poch després de las descargas, individualment aquests, á gra ell los altres—en materia de agafar, durant los primers moments, no 's mira gayre prim.—N' hi ha també qu' han sigut presas l' endemá ó l' endemá passat del succés. Los que tenen al seu cárrech l' instrucció de la

sumaria garbellarán, depurarán, assignarán la responsabilitat á qui la tinga.

Ara, en quant als presos que varen ferse en lo Círcul obrer oportunista del carrer de Ramalleras, ho sabém de una manera certa: allí 'ls havia reunit un pensament diametralment oposat al que portavan los autors del succés. Los citats individus s' havian congregat per estudiar y decidir la millor manera de tributar al general Blanco un públich obsequi, en agrahiment als esforços que havia fet pera salvar la vida al infortunat cabo Gironés.

P. DEL O.

LO PLET DE LA PUBILLA.

SONET.

Un marqués va sortir, d' escotilló:
diplomátich gens curt, que 's pert de llarch,
Maquiavelo según, según Bismarck...
Ja us dich qu' es bona fitxa 'l tal minyó.

Sens coneixel ningú, de sopetó
saluda á Barcelona, y ab tò amarch
li reclama 'ls terrenos del seu Parch,
dihentse ser lo ver duenyo y senyó.

Tothom sab lo demés: lo llarch del plet,
que 'l fallo qu' han dictat los tribunals
dotze cops, es doná, un milió de rals.

Barcelona pot dir al marqueset:
—Ja que, Ayerbe, tan pobres nos has fet,
al menys fesnos hospicis y hospitals.

P. TALLADAS.

LA FILLA DEL BARBER.

I.

¡Si n' era de guapa la filla del barber de Vilablanca!

Alta, moreneta, bèn plantada, ab un clot á la barbata y una rosa á cada galtona, quan ella s' assentava al portal de la botiga, los joves corrian á ferse afeytar encare que no ho necessitessin, no més pèl gust de poguerse fregar un moment ab sas faldillas y dirli entrant y sortint quatre parauletas ensucradas.

Son pare ja ho havia conegut. No era la sèva navaja lo que li proporcionava tan bona parroquia, sino las gracias y 'ls numerosos atractius de la sèva filla.

—¡Hola! —deya devegadas á algún client: —¿ja torném? ¿No vaig afeytarvos ahir?

—Sí, pero... no sè perquè, reparo que 'l pel m' ha tornat á creixer de mala manera.

—¡Ah! Ja entench.

Lo barber somreya y llensava una llambregada á la porta: allí estava la sèva filla, fresca com un ensiám y riallera com una matinada d' abril.

A més de la de 'n Felis—que aixís s'anomenava 'l barber—hi havia á Vilablanca dugas barberias més; pero com en cap d' aquestas hi havia noyas y 'ls amos eran vells ronechs sense successió, tothom coneixia á la xamosa Roseta ab lo nom de *la filla del barber*

II.

Entre la jovenalla del poble, una de las qüestions més importants, origen devegadas de disputas, era aquesta:

—¿Per qui será la filla del barber? ¿qui se la endurá?

Era tan guapa, tan apetitosa, tan extraordinariament bonica, que tal vegada per aixó mateix ningú s' atrevia á sollicitarla.

Indirectas, tentativas de declaració, sospirs, miradas plenas de foch... tot aixó anava en abundancia: no hi havia jove que més ó menos no hagués intentat assaltar lo cor de la Roseta.

Però ¡una manifestació, clara, explícita, categórica!... ningú gosava ferla... ¡Qu' es cas!

—Ja 'm veig la carabassa—deyan á una tots los joves:—no 'm vull exposar á un xasco.

Y succehia, que á pesar de la sèva bellesa, los anys passavan y la filla del barber no trobava un pretendent formal y atrevit que li digués sense embuts:

—¿M' estimas? ¿'m vols?

III.

Un dia l' hereu Boix, lo fill de la casa més rica del poble, que potser may havia dit una paraula á la Roseta y que anava á ferse afeytar *única-*ment una vegada cada semana, va deturarse á la porta de la barberia.

La Roseta feya puntas.

—¿Sabs, Roseta, que tens molt bonas mans?

La filla del barber va aixecar lo cap.

—¿Bonas mans no més?—digué ab cert despit, cubert ab un tò d' agradable coqueteria.

En Boix va plantarse á riure.

—Dona, tot es comensar de las cosas. Per ara ja t' hi dit que tens bonas mans. ¿Vols que continúhi?

—¿Per qué no?

—Pues á més de tenir bonas mans, tens bona cara, bons ulls, bon... en fi, qu' ets la noya més agradosa y aixerida de tot Vilablanca.

D' aquesta conversa van seguirsen altrás: la cosa, que havia comensat en broma, va anarse posant seria, l' hereu Boix va deixar de parlar rihent... y á la següent senmana en Felis va reparar que cada dos dias entrava porque l' afeytès...

IV.

Lo pare va cridar á capitul á la filla.

—Roseta... ¿sabs que hi observat que l' hereu Boix s' afeyta dia sí dia no?...

—¿Qué voleu dir? Senyal que 'l pel li creix més depressa que avants.

—No, noya; lo que li creix es un' altra cosa segurament: es l' amor.

—¿Ho creyéu?

—Posaria las mans al foch. Quan un xicot tan serio y surrut com ell cambia d' aquesta manera, alguna cosa extranya ha de passarli... Parlám ab franquesa: ¿no t' ha dit res?

—Sí; tonterias, amoretas... com tots; pero jo no 'n faig cas. Me sembla que tot deu ser ganas de conversa...

—T' erras, filla, t' erras: coneix als Boixos y sè que no son gent que gastin paraulas en va. Es un gran partit... ¡Ves si 'l pescas!

—¿Voleu dir?

—Serás la dona més rica del poble.

La Roseta va redressar lo cap: després caygué en una meditació profunda.

Aflava las armas.

V.

Han passat quinze dias. L' hereu Boix es maliciós, desconfiat y net de clatell... pero ¡es tan

¡ALERTA!

bonica, tan salamera, tan amorosa la filla del barber!

La victoria de la Roseta es complerta y definitiva.

—¿Es dir, que m' estimarás sempre?

—Sempre: t' ho juro.

—Demánam al pare, donchs. Si vas de bona fe, no retrassis més aquest pas.

L' hereu Boix entra resoltament fins á la rebotiga y crida al Felis.

—¡Vaig! diu aquest:—comenséu á assentarvos.

—No n' hi ha necessitat. Lo que de vos espero, ja podeu ferho dret.

En Felis fa 'l sorprés d' un modo admirable.

—¿Qué voléu?

—Que 'm diguéu una paraula. Si ó no.

—¿Sobre qué?

—Escoltéu: ¿'m donéu la vostra noya?

Segona fingida sorpresa del barber.

—¡Caratsus! Primer haig de sapiguer ella qué hi diu.

—Ella dirá que sí; ja ho sè jo.

—¡Ah! Donchs per la mèva part... Dèu vos fassi bèn casats...

—¡Amén!

VI.

Avants de cumplir un mes d' aquest prometatje, en Boix s' ha convenut de que á la Roseta no li convé per cap istil. Es guapa, fresca, rodanxona... pero res més. L' orgull se la menja viva, té unas pretensions espantosas, aspira á tractarse com una marquesa, parla de criadas y joyas de brillants y

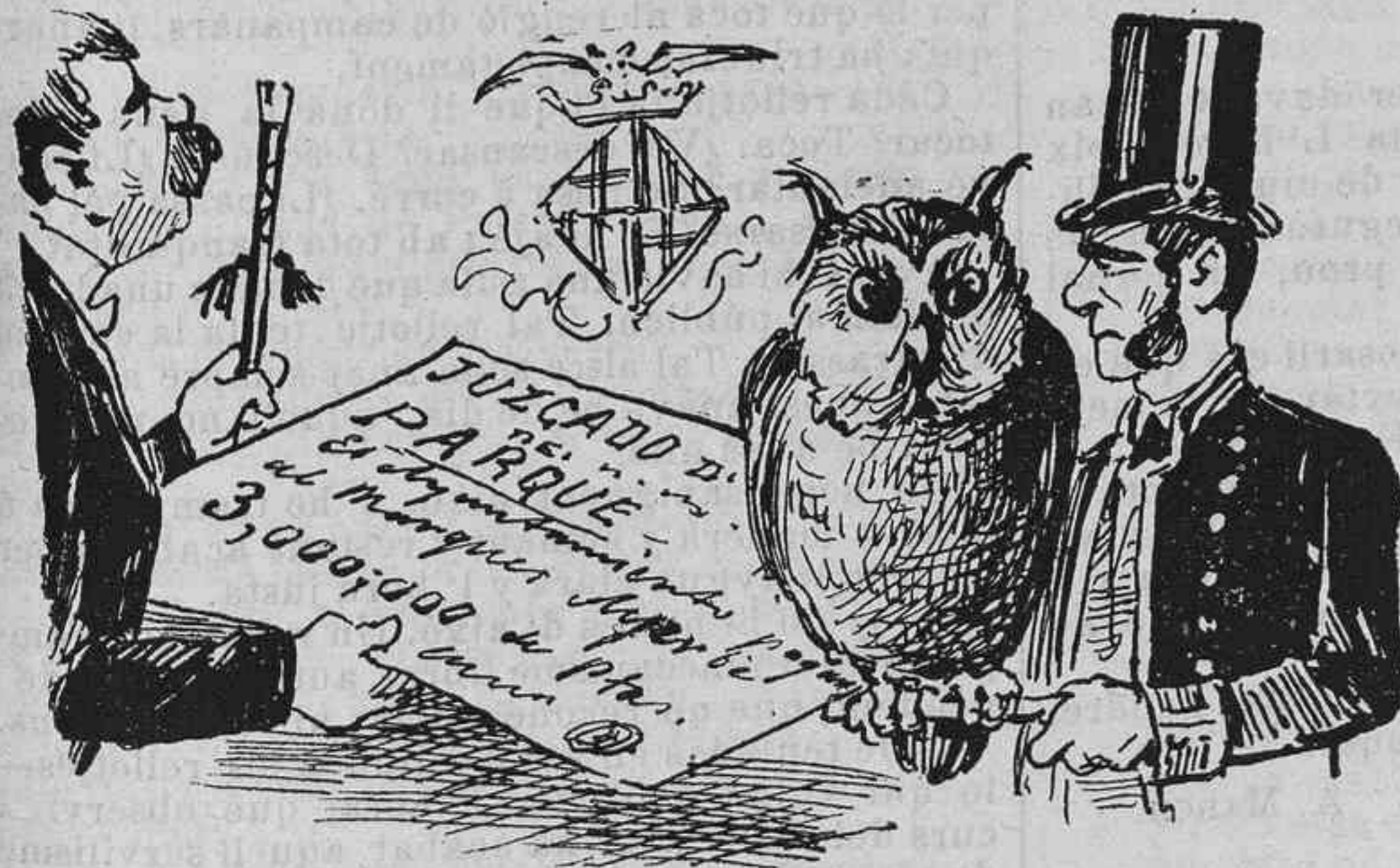
FALSIFICACIÓ
DE COMESTIBLES
Y BEBIBLES
PREUS
EXTRAORDINARIS

—¡Ojo ab l' oli, senyó Arcaldel
¡Vigili, senyor Tió!

¡Miri que tot lo que corra
es cacauhets ó cotò!

1.ª DE AGOST.—REGALOS A BARCELONA.

En Tallavi 'ns dona un' óliva,
l' Ayerbe 'ns dona 'l comptet:

un parellot de regalos
que á un hom casi 'l deixan fret.

vestits de panyo de Lyó...
verdaderas atrocitats.

Una dona aixís no fa
per casa; no fa per cal
Boix.

Y com l' home no gas-
ta camándulas y quan
pensa una cosa diu lo
que pensa, manifesta la
sèva resolució sense cum-
pliments.

—Roseta... ¿sabs qué
hi pensat?

—¿Qué?

—Que lo millor es que
ho deixém corre tot.

—¡Y ara!...

—No 'm convéns: la
masia del Boix no es cap
palau de condes; es una
casa de pagesos...

—¡Pero lo que tú 'm fas
es una canallada...!

—No; la canallada la faria jo si 'm casés ab una noya com tú... En fi, hem acabat...—

VII.

Quan en Felis s' entera del desayre donat á la seva filla, desayre que destruheix lo castell de las sevas ilusions, la rabia 'l cega, lo cap li bull... y concebeix una idea satánica.

—¡Déixal que vingui! —diu esmolant la navaja ab má nerviosa.

L' hereu Boix entra en aquell moment en la botiga, seré, tranquil, serio com sempre.

—Afeytéume, Felis.—

Lo barber lo remulla precipitadament, y sense dir una paraula, empunya la navaja. L' eyna corra per la galta, passa á la barba, arriba al coll.

Al trobarse en aquest punt, en Felis apoya la má esquerra al front de 'n Boix, fa relliscarli la navaja sobre la nou del coll y acostánseli á l' orella li diu ab veu sorda:

—¿Juréu casarvos ab la Roseta? —

L' hereu obra 'ls ulls, se fá cárrech de la seva situació... y contesta ab molta naturalitat:

—¡Si! —

Pero quan se veu afeytat y lluire de las grapas del barber, s' encara ab ell y li diu:

—Ja comprendréu que 'l jurament que acabo de fervos no té cap valor.

—¿Qué voléu dir?

—Que no 'm casaré ab la vostra filla... ni que s' hi posi 'l rey. ¡Adeu siau! —

VIII.

En Felis va corre á avisar á las altras barberias:

—L' hereu Boix m' ha fet aixó y alló, y us demano que no l' afeytéu ni que us dongui un' unsa.—

Per esperit de classe y per consideració al pare agraviat, los dos altres barbers del poble van assegurarli que may las sevas navajas tocarian la cara del desayrador de la seva filla.

—¡Si qu' estich ben posat!—digué l' hereu Boix al enterarse de la conspiració tramada contra la seva barba: —¿es dir que ningú 'm vol afeytar? ¡Pobre Felis'... ¿aixís pensa tornarme á fer anar á casa d' ell?... Ara veurá aquest barber com jo l' afayto. —

IX.

Vuyt dias després, davant per davant de can Felis s' obria una nova barberia. L' hereu Boix havia fet pujar un jove barber de ciutat, facilitantli medis d' establirse y assegurantli, en cas de que la botiga no li dongués prou, un jornal d' un duro diari.

L' única condició que va imposarli era que en la nova barberia s' havia d' afeytar per la meytat de lo que 'n feya pagar en Felis.

Lo barberet de ciutat va emportarse tota la clientela del vehí del davant, l' hereu Boix va poguerse anar á afeytar sense cap temor y 'l pobre Felis va trobarse tan atrafagat, que ab freqüencia ho deya á la seva filla:

—Per la teva culpa m' hi quedat sense gendre, sense parroquiá... y sense parroquia.

A. MARCH.

SASTRE QUE CONEIX LO PANYO.

Vaig aná á casa del sastre deu fer cosa de vuit dias perque 'm fés á *marxas dobles* uns pantalóns de *lanilla* per anar als funerals del promés de ma cosina.

Mes lo sastre, qu' es un tuno que tè molta picardia

me va dir tot fent lo ganso mentres prenía la mida:

—Posis dret: ¿que 'ls vol estrets?

Vamos; ja sè lo que mira...

—¡Pero si no miro res...!

—Jo ho penetro desseguida...

vosté mira aquell lletrero

que hi ha al entrá á la botiga...—

Ab lletres de gran tamanyo,

més llargas que llangonissas,

aquell rótul deya aixís:

Precio fijo.—*No se fia.*

LLUIS SALVADOR.

HORA JUSTA.

—¿Sab quina hora es?

—¿Ara? Las deu.

—¿En qué 's funda per dirho?

—Miri, aqui tè 'l rellotje; marca las deu en punt. ¿Está satisfet?

—No, senyor. Lo seu rellotje marca las deu; pero ¿cóm sab vosté que 'l seu rellotje va bè?

—¡Home! Ho sé perque va ab lo de la Catedral.

—¿Si? Pues estiga bonet. Tingui la seguretad de que may sabrá quina hora es.—

Barcelona sempre ha tingut mala anomenada respecte á aixó dels rellotjes, pero d' un quant temps á aquesta part la malaltia s' ha anat agravant de tal modo, que avuy per ponderar lo carácter fals d' una persona ja sol dirse:

—Es més embustero que un rellotje de campanar —

No hi ha rellotje que digui una paraula de veritat. Semblan talment politichs.

Ignoro si en tot aixó hi corra la má dels anarquistas; siga com vulga, lo que resulta es que per lo que toca al rengló de campanars, l' anarquía ha triunfat completament.

Cada rellotje fa lo que li dona la gana. ¿Vol tocar? Toca. ¿Vol descansar? Descansa. ¿Li convé adelantar? Se posa á corre. ¿Li passa pèl battall atrassarse? S' hi ajé ab tota tranquilítat.

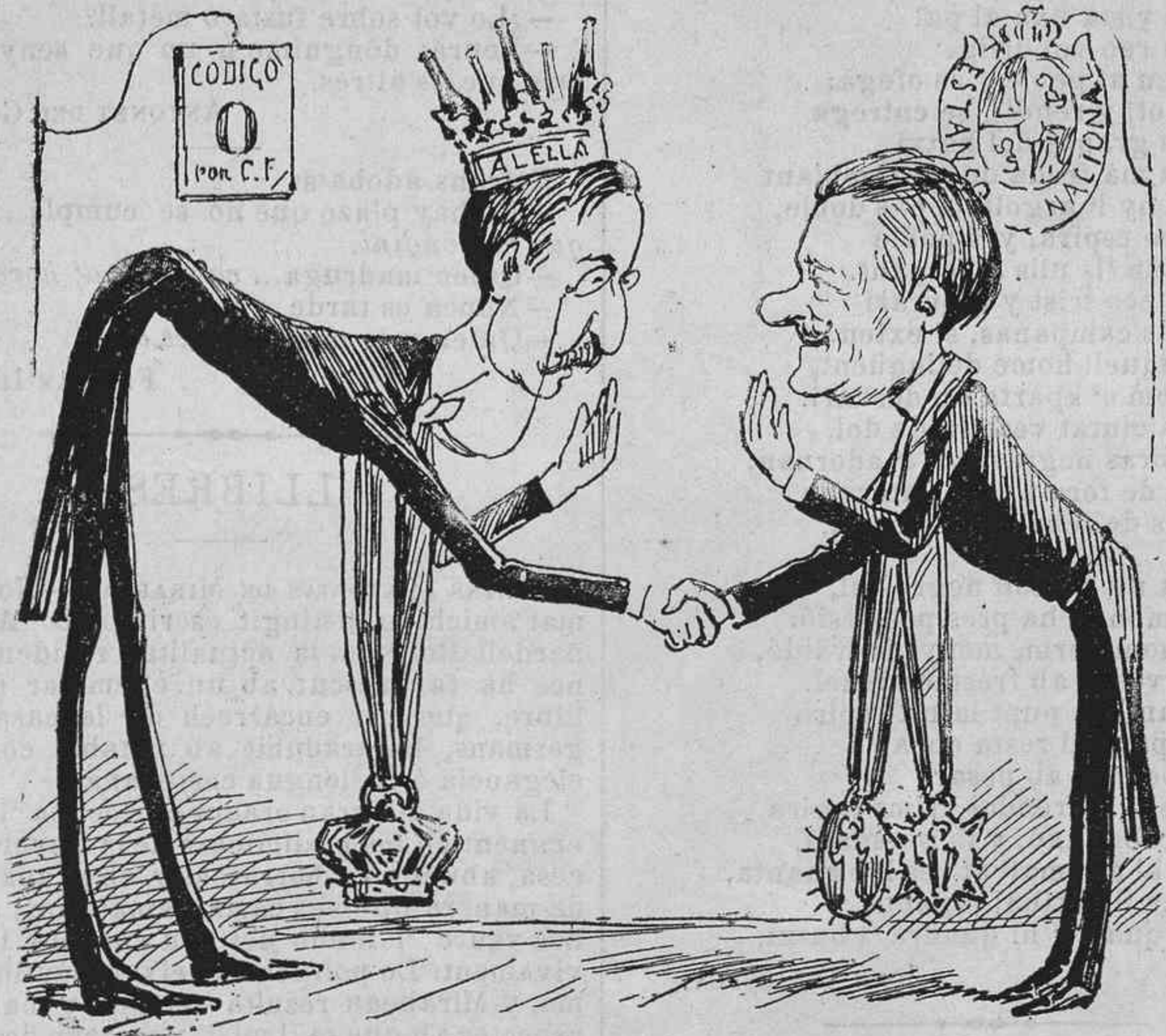
Avant; hi havia una guía que donava una mica de llum al públich. Tal rellotje tenia la costum d' atrassar. Tal altre solia anar sempre adelantat. Aquest anava bè de dia, aquell no més tocava bè á las nits.

Un hom, sapiguent aixó, s' ho trampejava á la seva manera y sumant y restant acabava per treuren l' aygua clara y l' hora justa.

Avuy no hi ha res d' aixó. Un rellotje de campanar es un mecanisme libre, autónom é independent, que no reconeix lleys ni constitucions.

—De teuladas en avall—dihuen los rellotjes—lo qui vulga sapiguer l' hora, que observi 'l curs dels astres. S' ha acabat aquell servilisme de tocar ab tota regularitat cada quinze minuts. Per aixó, ja hi ha 'ls serenos.—

EMINENCIAS «CRUCIFICADAS».

—L' enhorabona, Camilo.
 —Lo mateix li dich, Manel.
 —¿Sab que la porta ab molt garbo?
 —¿Sab que á vosté li está al pé!

Devegadas, aquesta desorganissació 'ns proporciona ventatjas: hem de confessarho.

¿Han de trobarse, verbi gracia, á las quatre, al Pla de Palacio y vostés viuhén prop de la Universitat?

Pues estiguin tranquils. Quan lo rellotje de la Universitat toca las quatre, vostés surten de casa.

Al passar prop del Hospital militar sentirán com lo rellotje d' aquell establiment toca las quatre.

Arriban á la Tapinería y senten com lo de la Catedral toca las quatre.

Continúan lo seu camí xano xano, y al trobarse per fi al Pla de Palacio, nang, nang, nang, nang! .. Es lo rellotje de Santa María que encara toca las quatre.

¿Volen res més cómodo y divertit?

Hi parlat del rellotje de la Catedral, y haig de declarar n' hi ha cap que li passi la má per la cara.

¿Alló si qu' es un campanar de broma!

Devegadas de la una á las dugas deixa passar quatre horas. Altres cops toca primer las dotze que las onze. Hi ha días que suprimeix los quarts y toca las horas de sopetón, sense avisar á ningú. En certs moments va bé: al cap de un rato torna á anar malament... Es la distracció del vehinat.

Ara que l' Ajuntament vol veure de remediar la falsificació dels aliments, ¿no podria evitar també la falsificació de las horas?

MATÍAS BONAFÉ.

LO PATÍBUL Y LA SOCIETAT.

En mitj la plasa majó
 un patíbul n' hi ha alsat
 per tenir d' un sentenciat
 lloch la horrenda execució.

Naix lo día, hermós; lo sol
 va extenent son daurat vel;
 ni una taca hi ha en lo cel:
 no sembla día de dol.

Pèls camins s' ouhen cantars,
 bullici inmens y alegría,
 de gent que á punta de día
 ha deixat solas sas llars.

A ciutat entran corrent
 á aumentar lo torbellí,
 per veure com lo butxí
 mata á un home delinqüent.

En jornada tan funesta
 que un poble cult no repara,
 sembla que 'l mon se prepara
 per celebrá una gran festa.

Si no 's presenta un obstacle
 que l' acció fassi aplessá,
 en punt de las nou trindrà
 lloch l' horrorós espectacle.

Y en presencia de l' inquieta
 y perversa societát,
 quedarà en un moment dat,
 la justícia satisfeta.

Ja ha arribat l' hora fatal

que la sanch dels homes glassa.
Tothom, tothom de la plassa
tè la vista fixa al pal.

Lo reo vol dirigi'
la veu al poble y se ofega;
no pot, y rendit, se entrega
à las grapas del butxi.

La mà freda de un semblant
estreny l' argolla à pas doble,
lo reo espira, y 'l poble
abaixa 'ls ulls ab espant.

L' eco trist y funerari
de las campanas, s' exten.
De aquell home delinqüent,
tothom s' aparta ab desvari.

La ciutat vesteix de dol,
sombres negras sols l' adornan,
y 'ls de fora tots s' entornan
plens de febra y desconsol.

La nit ab son negre vel,
del mon ja ha pres possessió.
Tothom dorm, menys lo traidó,
que vetlla ab frèstech rezel.

Tan bon punt la nit espira
y 'l patibul resta encar'
la societat ab pesar
nous y horrendos crims regira.

Proba aixó, y fa persuadí,
que al sér malvat res l' aguanta,
y que 'l patibul espanta
sols quan s' hi quadra 'l butxi.

JOAN VILASSECA.

ACUDITS.

Llissó de doctrina:

—¿Quántas son las personas de la Santissima Trinitat?

—Tres: Pare, Fill y Esperit sant.

—¿Lo pare es Dèu?

—Sí, pare.

—¿Lo fill es Dèu?

—Tambè, perque sent fill de Dèu, forsosament ha de tenir lo mateix apellido que 'l sèu pare.

JOANET DE BERGA.

—¡Tomás!

—¿Qué mana, senyoret?

—Digas al Toni qu' enganxi.

En Tomás no 's mou del sèu siti.

—¿Que no sents lo que 't dich?

—Sí, senyoret; pero encare no 'm diu lo que tè d' enganxar.

—Lo cotxe, gamarús.

—Ay, caratsas... ¿y aixó cóm va ser? ¿que 's va trencar?

XANIGOTS.

Recullit à la fira:

—Papá, comprim un timbal.

—No, noy, no estém per timbals: tot lo dia m' estarias fent mal de cap.

—No, papá: no tinga por... cóprime'l y jo prometo que no més lo tocaré quan vosté dormirá.

DOLORS MONT.

En la botiga de un óptich.

—Un termómetro.

—Sí, senyor... ¿de quin preu lo desitja?

—Del més módich.

—¿Lo vol sobre fusta ó metall?

—Veuré: dónguime'n un que senyali 'l fret més que 'ls altres.

ANTONET DEL CORRAL.

Refráns adobats:

—No hay plazo que no se cumpla... ni sogra que no rondini.

—Quien madruga... va al llit d' hora.

—Nunca es tarde... si fa sol.

—Quien más mira... no es cego.

FROILÁN IRRITAT.

LLIBRES.

CARTAS AMATORIAS DE MIRABEAU.—Nostre estimat amich, lo distingit escriptor D. Arthur Vinnardell Roig, en la actualitat resident à París, nos ha favorecut ab un exemplar de aquest llibre, que per encàrrech de la casa Garnier germans, ha traduhit ab notable correcció y elegancia à la llengua castellana.

La vida del gran orador que ocupa 'l lloch més eminent en los preliminars de la Revolució francesa, abunda en borrascas y en grans passions, de manera que sas cartas amatorias, al deixar-nos veure 'l fondo del sèu cor, nos interessan vivament. Lo poltich cedeix lo sèu lloch al home, y Mirabeau resulta sempre, y baix tots los aspectes ab que se 'l miri, una gran figura plena de atractius.

Creyém, donchs, que 'l llibre de las sèvas cartas amorosas, notablement traduhit pèl Sr. Vinnardell, está cridat à alcansar entre 'ls lectors espanyols y americáns una gran popularitat.

MÉTODO PARA LA ENSEÑANZA DEL LENGUAJE EN LAS REGIONES DONDE NO ES LA MATERNA LA LENGUA OFICIAL DEL ESTADO, per D. J. PAYÁ Y RAURICH.—Ab aquest titul ha publicat lo Sr. Payá, laboriós mestre de Mollet d'el Vallés, lo treball que llegí en las Conferencias pedagógicas del corrent any, notable entre altres conceptes, aixís per lo interessant del tema, com pèl sentit práctic qu' en tot ell campeja. Lo recomaném à l' atenció de tots quants desitjan que la instrucció pública à Catalunya donga 'ls resultats deguts.

LA REFORMA INTERIOR DE BARCELONA, per D. J. SURRIBAS RIERA.—Porta aquest titul un quader-net contenint exposadas ab claretat y método las rahóns prácticas à que deuen atènerse tots quants per aquesta reforma se trobin afectats. Próxima à acometes la reforma del casco antich, no es necessari ponderar la utilitat de aquest estudi.

SALVADOR RUEDA Y SUS OBRAS, per GABRIEL RUIZ DE ALMODÓVAR.—Estudi breu pero molt expressiu del notable escriptor que tant sobressurt en la descripció y pintura de las escenas andalusas. Lo Sr. Ruiz de Almodóvar posa de relléu ab tino y discreció las brillants qualitats que al Sr. Rueda adornan y que brillan en totas las sèvas obras.

RATA SABIA.

GENT DE MADRIT. (*Dibuix de J. Gros.*)

Simpática florista,
 ¿per quin preu dónas
 las dos frescas rosetas
 de tas galtonas?

COR FALS.

Vaig preguntarte:—¿M' estimas?
somrisenta vas dir:—Sí;
y á continuació afegires:
ans que olvidarte, morir.

Després que va separarme
de ton costat lo destí,
sens empaig á un altre deyas
lo mateix que 'm vas dí á mi

J. MALLOL.

TÍVOLI.

Cada nit lo mateix:—¡Fuego! Trafalgar y Lutz
el tumbón, y cada nit s' ompla 'l teatro, sino de
gom á gom, bèn poch se 'n falta.

De manera que la empresa podrà dir com
aquell pintor:

—Me acusan de que sempre pinto lo mateix...
De que sempre vench lo mateix haurian de acu-
sarme.

Lo Tivoli va venent *Trafalgar*, y no se 'n veu
á las mans.

NOVEDATS.

En Mario va desembrassarlo, una vegada ha-
gué terminat lo temps de la contracta. Hi havia
de anar en Romea; pero ignoro quin vent devia
empenye 'l ab rumbo al *Eldorado*, ahont ha an-
lat á la fi ab la seva companyia. Ja la trobarem
quan nos ocupem d' aquest teatro.

En Colomer s' hi va deixar veure diumenje re-
presentant *Los sobrinos del Capitán Grant* y
ahir dijous devia comensar una serie de funcions
la companyia valenciana de D. Eduard Llorens,
que fins ara ha treballat á *Calvo y Vico*.

Celebrarem que al últim aquest favorescut
teatro logri pendre estat.

CATALUNYA.

També de aquí se 'n ha anat la companyia
Calvo-Jimeno, haventse despedit ab *D. Alvaro ó
la fuerza del sino*, en qual drama meresqué en
Calvo una entusiasia ovació molt semblant á las
que al seu germá solian dispensar en la mateixa
obra.

Y l' ha substituït en Romea, ab la Gorriz y la
Sofia Romero, ab en Miralles y altres actors
apreciables.

Comensaren ab *El difunto Toupinel*, una de
las comedias més xocants del modern repertori
francés, havent anat seguint la *Mzelle Nitou-
che*, *Las doce y media...* y *sereno y Carmela*.

La companyia ha trobat de nou los mateixos
aplausos, las mateixas riallas de sempre.

Dimecres doná una funció en la que hi pren-
gué part en Rossell.

Y per avuy divendres s' anuncia l' estreno de
Boda del cojo.

Endavant las atxas. Lo més de Agost es un
dels més ingrats per las empresas. Son molts
las familias que 's troban fora de Barcelona, y
tots los alicients son poch per atraure al pú-

blich que mandreja, estimantse més la fresca
dels passeigs, que la xardor dels teatros.

CALVO-VICO.

Haventse trasladat la companyia valenciana
—conforme queda dit—al *Teatro de Novedats*,
sembla qu' en bréu comensará á funcionar en
aquest teatro una companyia catalana, ab l' in-
tent de posar obras de mágica, alguna d' ellas
completament nova, de que sembla que la em-
presa disposa.

Aquesta podrà dir:—En la varietat está 'l gust.

GAYARRE.

També hi ha hagut aquí cambi d' empresa,
encare que no hi haja hagut cambi d' espectacle.

Opera hi havia avants y ópera continúa ha-
venthi. Casi 'ls mateixos artistas en sa totalitat
la representan. No hi ha més sino que avants la
dirigia en Vehils y ara la dirigeix en Perez Ca-
brero.

Gli Ugonotti tingué una bono execució, dada
la baratura dels preus, verdaderament notable.
Prengueren part en l' ópera de Meyerbeer 'ls
mateixos artistas que ja l' havian cantada feya
poch: las Sras. Bassi y Curieses, la Srta. Fábregas
y 'l tenor Angioletti. L' únich que 's presentá
de nou siguié 'l Sr. Carbonell, qu' en lo paper
de *Nevers* doná una nova mostra del seu talent
de actor y de las sevas facultats de cantant.

Posteriorment s' ha posat *Ernani*, per las se-
yoras Gay y Pelayo y 'ls Srs. Angioletti, Bar-
gioli y Thos.

Y ab molta activitat prossegueixen los ensaigs
de l' ópera de Bretón, *Gli amanti di Teruel*, que
ja veuran com ompla 'l teatro com sempre que
's posa en escena.

CIRCO EQUESTRE.

Al últim l' aygua de la piscina del *Circo Eqües-
tre* s' aprofita, y per cert s' aprofita bè.

Ha bastat combinar una acció cómica, *Las
bodas de Saltamontes á Miramar*, perque s'
aprofitessin los elements del espectacle aquátich.

No hi ha que dir lo que succeheix.

Unas bodas, un dinar á la fonda, alguns des-
coneguts que pretenen fer brometa á expensas
dels nuvis, aquets que s' enfadan, la disputa que
aumenta y per fi de festa un remullament gene-
ral: cauen á l' aygua tots, los bromistas, los
nuvis, los sogres, un municipal, un home que ha-
via robat un garri y fins lo garri que havia sigut
objecte del robo.

Ab tot lo qual tenim *bodas de Saltamontes* per
molts dias.

N. N. N.

PER L' INTERIOR.

«Dolors Cap: 20 de janer.
Portat per un singular
desitj, avuy sento un ver
anhel, per ferte saber
lo meu amorós pesar,
puig es tant lo que pateixo,
que, com tú no ignorarás,
com més vá més m' afluqueixo...
per xó noya, m' atreveixo
á escriure't lo que fa 'l cas.
Tu, sens cap contemplació,

m' has robat impunement
lo mèu cor innocentó,
y aixó, Lola, francament,
no está gens posat en rahó.

Si per cas, com qui repara
un dany, t' haguesses posat
á fer'm bon paper, ¡encara!
pro tu, cá, sempre eixa cara
de burot desempleat.

¿Per qué, fent com qui no sab
correspondre á purs amors,
no treus un sí del tèu pap?
¿Cóm tú, que 't dius *Dolors Cap*,
m' ocasionas *tants dolors*?

¿Qué no veus qu' aixó es portá
lo cinisme per pendó?
¿Que no veus qu' aixó farà,
que, per tú aviat se 'm veurá
l' ànima contra claró?

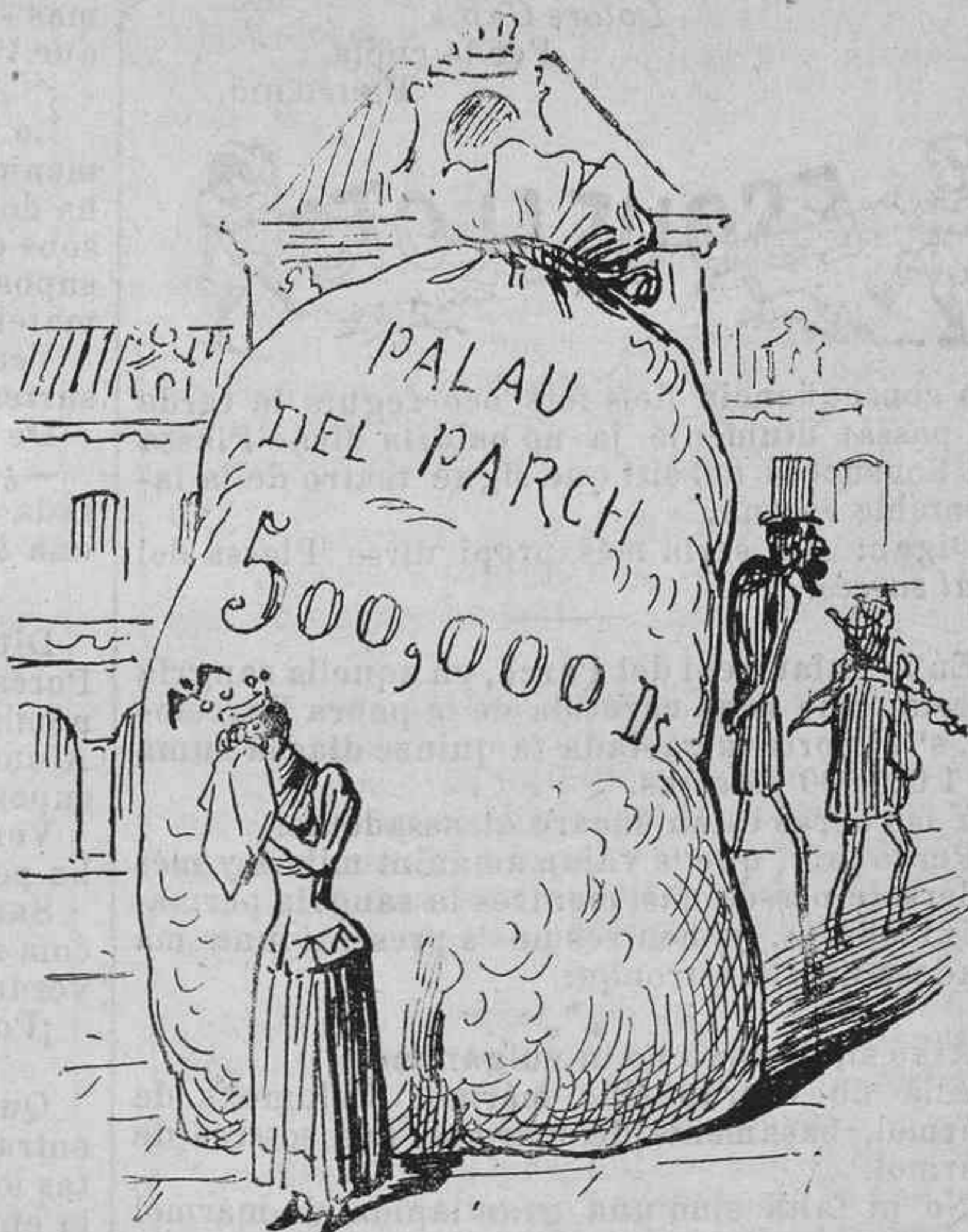
¿Que no sabs que 'l mèu esprit
contemplante s' extasia
y que á no ser prohibit
á petóns te 'm menjaria
(y perdónam l' appetit)?

Donchs si ho sabs, *Dolors hermosa*,
tornam lo cor sens fer mella
á ma fal-lera amorosa...
ó dom lo tèu, qu' aixó es cosa
material.

Joseph Badella.»

UNA IDEA.

DESPILFARRO MUNICIPAL.

¡Es clá que 'l marquès d' Ayerbe
demana 'ls sèus dinerons!
¡Si veu que per *certas cosas*
tenim tants y tants milions!

«Senyor don Joseph Badella:
acabo en aquest moment,
de rebre sa molt atent
carta amorosa, y á ella
contesto immediatament.

Per cert que 'm deixa parada:
¿diu que lo cor li he robat?
¡aquesta sí que m' agradal
créguim que, ¡mala negada
si ho havia reparat!

¿Me diu en termes velats
que per vosté deixi lliure
mon cor d' altrás amistats?
¡Ay, Senyor, no 'm fassi riure
que tinch los llabis tallats!

¿No ha reparat tot seguit
lo qu' es sa idea importuna?
¡Sé un *Badella* 'l mèu marit!
Vaja, tórnissen al llit;
¿que no veu que aixó es la lluna?

¿Que no veu lo absurdo qu' es
per mí, ser may la costella
de vosté? ¿qué no ha comprés
lo que fora compromés
lo dirme *Cap de Badella*?

Miris que fora horrorós
per vosté, puig si ho sabian
ab intent pecaminós,
per *Cap de bou*, més de dos
tranquils lo coneixerian.

Y com que tota la gent
en tals cassos ja se sab

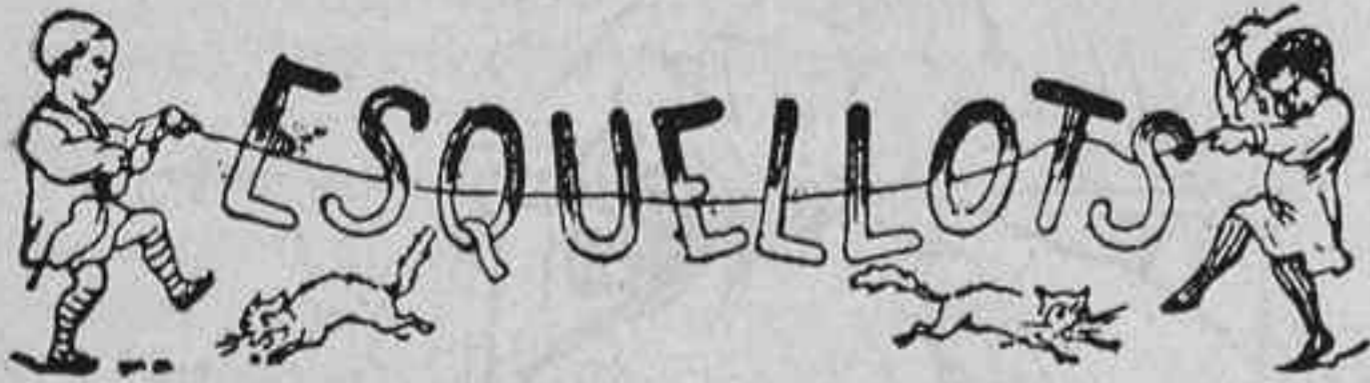

Demane'm al Ajuntament que, per rahó d' economia,
suprimeixi 'ls caballs dels municipals muntats y 'ls
fassi anar en velocípedo.

que hi disfruta de valent,
vé á resultá improcedent
tal casoris:

Dolors Cap.»

Per la copia
PIRIPICHIO.

A conseqüència dels fets ocorreguts la tarde del passat diumenje, ja no caldria dirne Plassa del Bonsuccés del siti que sigué teatro de la lamentable escena.

Digan: ¿no seria més propi dirse Plassa del *Mal succés?*

En lo Palau real del Parch, en aquella sangria oberta en la vena carótida de la pobra Barcelona, s' hi portava gastada fa quinze dias la suma de 1.045,000 pessetas.

Y las obras están encare atrassadetas.

Per lo tant, que 's vajan amanint milers y més milers de pessetonas, mentres la sangria permaneix oberta, y mentres no 's presenti una má piadosa que la estronqui.

Aixó sí, de luxo no 'n vulgan més.

Allá no veurán sino mármol. Columnas de mármol, basaments de mármol, fins sostres de mármol.

No hi falta sino una gran lápida de mármol que diga:

«Aquí jau l' hisenda municipal: morí de un atach fulminant de apoplegia cortesana.»

La cortesania més estúpida que puga imaginarse, dat que la persona en favor de la qual se pretén fer l' obsequi, no se sab que haja indicat may á ningú que 's fes un gasto tan descabellat y al mateix temps tan inútil.

Crech que si ho veyá no ho consentiria.

Perque quan la reyna regent ha volgut anar á passar una temporada de l' any á un siti determinat, ella mateixa s' ha fet fer la casa y se l' ha feta fer al seu gust.

Precisament aquests dias los periódichs están describint la que per ordre seva y pagantla ella 's construeix actualment á San Sebastián. Y de la descripció dels periódichs se deduheix qu' es un edifici tan senzill, tan modest, tan desprovist de pretensions, com qualsevol torre de recreo que puga construhirse una familia regularment acomodada.

A propòsit de aixó podria ferse una frase. La següent:

Mentres los monarcas se van tornant burgesos, los burgesos van adquirint infulas de monarcas.

Lo qual no deixa de ser molt cómodo si 's logra trobar una ciutat prou pacient per encarregar-se de pagá 'ls despilfarros que ocasionan ab son desordenat afany d' ostentació.

Los moros que constituhint l' embaixada del Sultán de Marruecos acaban de visitar l' Espanya, si de alguna cosa 's queixavan era del molt calor que aquí 's deixa sentir.

Lo qual ve á demostrar que á Espanya fa més calor que á l' Africa.

—¿Qué tal!—diria si ressucités Alejandro Dumas —¿tenia ó no tenia rahó quan vaig afirmar que l' Africa comensa en los Pirineus?

Lo fet extraordinari y misteriós ocorregut diumenje á las portas del quartel del Bon Succés, ha donat lloch á que s' efectuessin algunas presons en lo poble de Barbará, próxim á Sabadell, suposant que allí va néixer la idea y que allí mateix va conjuminarse l' atach al quartel.

Veurem si las precaucions de las autoritats surten confirmadas.

De moment no sembla sino que hajan dit:

—¿No es una solemne barbaritat la barrabassada del diumenje? Donchs, no hi ha més: sent una barbaritat será cosa de Barbará.

Diuhen alguns periódichs que l' arcalde senyor Porcar y Tió, quedá meravellat al veure que la nómina del personal empleat al servey de l' Ajuntament absorbeix una tercera part del presupost d' ingresos.

Verdaderament, respecte á aquest punt n' hi ha per escandalisarse.

Sangrias al Parch, ab lo ditxós Palau real; y com si no n' hi hagués prou ab las sangrias, un verdader aixám de sangoneras.

¡Pobra Pubilla!

Quan en Lagartijo, de retorn de Valencia, va entrar á Madrit, los seus admiradors entussias-tas lo van anar á rebre á la estació preparantli la entrada á Madrit: una entrada triunfal y ab música.

¡Hermós quadro que retrata al viu á la Espanya actual!...

Perque antigüament era Espanya la terra clássica de *pan y toros*.

En cambi avuy es la terra dels toros sense pá.

Un telegrama expedit á San Sebastián lo dia 2 del actual, á las 10 y 30 del matí, y publicat en lo *Noticiero*, diu textualment:

Hace calor.

Aquestas á lo menos son noticias frescas.

A Paris, en los presents moments está cridant l' atenció pública un cas verdaderament monstruós, que constituheix un dels fenómenos més extranyos que s' han vist may en aquest mon.

Se tracta de dugas germanas adheridas, ó siga una dona doble, perfectament conformada, que ofereix dos caps, si l' un guapo l' altre més, y que 's presenta al públich cantant hermosos dúos.

Lo fenómeno porta 'l nom de Rosa-Josepa.

Duptes que 's tenen.

Sent dugas donas inseparables ¿cóm s' ho arreglarán lo dia que una d' ellas s' enamori?

¿Qué succehirá lo dia que una d' ellas se casi? ¿Y si arriban á tenir alguna diferencia y fins si algún dia arriban á renyir, quin viure será 'l seu?

¡Vaja, que la Mare Naturalesa, moltes voltas tè unas bromas ben pesadas!...

Lo número próxim de la *Campana de Gracia*, que surt demá, publica 'l retrato del cabo Giro-

CANTANTS D'ISTIÚ.

Quatre galls, tres xiscles cursis,
unas mans que fan horror,
unas camas inservibles...
d' aixó 'n diuhen un tenor.

nés y de son pare D. Llorens Gironés. També publica un croquis del assalt del quartel del Bonsuccés ocorregut diumenje á la tarde. No hi ha dupte que 'l número cridarà l' atenció del públich.

Un tipo de l' *ayga-lifa* 's presenta á una reunió vestit á la *dernière*, es á dir, de una manera exagerada, extravagant á tot serho.

Y diu per darse tó:

—A mi que no 'm treguin de la moda inglesa. Sombrero á la inglesa, camisa á la inglesa, corbata á la inglesa, jaqué á la inglesa, hermillá á la inglesa, pantalóns á la inglesa, botas á la inglesa...

Y un que se l' escolta, diu á mitja veu:

—Y més á la inglesa de lo que 't figuras. ¡Com que tot encare ho déu!...

Cada mes solen publicar los periódichs locals una noticia per aquest istil:

«El importe de los billetes de andén expendidos en la estación del Norte de esta ciudad, durante el mes *tal ó qual*, asciende á *tant ó quant*, cuya cantidad ha sido distribuida entre varios establecimientos de beneficencia.»

Ab tantas vegadas com ha vist la llum una noticia de aquest tenor, may ningú 's recorda de haverne llegit un' altra que fassa referencia á la empresa del ferrocarril de Fransa.

—¿Será—vaig preguntar—que 'l Sr. Planás, en lloch de destinar á beneficencia lo que recauda per bitllets de andén, ho destina á fer llum á la Verge de Port-bou?

—No, senyors—me va respondre un subjecte que t'è motius per estar bèn enterat—la companyia de Fransa de bitllets de andén no n' expendeix.

—Y donchs—vaig dir—si un necessita entrar al andén per despedir á una familia amiga ¿cóm s' ho arregla?

—Molt senzill—va contestarme la aludida persona—al qu' entra en l' andén li fan pendre bitllet per la estació més immediata, encare que no fassa 'l viatge.

—¡Bravo!... ¿Y la beneficencia? ¿Y la caritat?

—Desenganyis: la cavitat ben entesa, comensa pèl Sr. Planás.

Acabava de morir á Lyon una senyora d' elevada posició, á una edat avansada, quan lo doctor que feya molts anys que l' assistia, tingué noticia de qu' en lo testament que havia otorgat la difunta, s' hi llegia 'l següent párrafo:

«Lego al mèu metje, doctor X, agraphidíssima als delicats cuydados ab que ha prolongat la mèva existencia, tot lo que 's troba en lo calaix del mitj de mon escriptori.»

Los executors testamentaris de la senyora procediren á obrir lo calaix en presencia del metje interessat, qu' embargat lo cor d' emoció y espurnejants los ulls de codicia 's deixava fer.

Obert que sigué, se trobá que contenia intactes y sellats encare, tots los pots y potets de posicions, pildoras, polvos y demás potingas que 'l doctor li havia anat receptant per espay de deu anys de carrera.

La senyora may los havia volgut pendre, y al

morir, á la edat de 84 anys, los tornava al doctor en la forma que queda dita.

¡Morir á la edat de 84 anys y fer aquesta broma!... ¿No 'ls sembla que si hagués arribat á pendre tot lo que li receptavan, no hauria arribat á conservar tan temps la salut y la alegria?

Lo célebre marqués de Ayerbe ha requerit ja al arcalde de Barcelona á que se li paguin los 2 milions 900 mil y pico de pessetas á que la ciutat signé condemnada per sentència del Tribunal Suprém.

Una coincidencia:

En lo moment de penetrar l' actuari en lo despaig del Arcalde, hi entrava també un ciutadà pacífich que regalava á la ciutat, ab destino al *Museo Martorell*, una óliva dissecada.

De manera que pot dirse que 'l marqués y l' óliva van efectuar la seva entrada al mateix temps.

Dos aucells de presa.

Recomaném que aixís com l' óliva va destinada al *Museo Martorell*, se destinin las reclamacions del marqués de Ayerbe al Museo Arqueològich.

Tot sovint se publican en la secció judicial del Brusi las sentencias del Tribunal eclesiástich, proferidas en mérits dels litigis de divorcis.

Y sempre están concebudas en los mateixos termes:

FILLAS D' EVA.

Fot. Boyer.—París.

Ab lo cap així endarrera
y aquesta actitud de mans,
sembla talment que murmuri:
—Del treball ne vè 'l descans.

«Resultando, etc., etc.»

¡Qué 'n volen dir de cosas aquests *etcéteras!*...
Pero ells que ho saben, s' ho quedan per ells sols.

Segueix després lo fallo, consignant casi sempre lo següent:

«Fallo: que debo conceder y concedo á la actora D.ª N. N. el divorcio *en cuanto al tálamo*, etcétera.»

No sé perque 'ls cap' llans
serán tan aficionados
á ficars' de tal manera
en lo *tálam* dels casats.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Can-so-ne-ta.*
2. Id. 2.ª—*Co-pa.*
3. ANAGRAMA.—*Densá-Densa.*
4. TRRNCA-CLOECAS.—*La creu de la masia.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Sadurní.*
6. CONVERSA.—*Jordi.*
7. TERS DE SÍLABAS.—
SO TA NA
TA RRA SSA
NA SSA RI
8. GEROGLÍFICH.—*Per traspuntins los llits.*

XARADAS.

I.

Una tarde que 'm trobava
en la condal Barcelona
ab l' intenció santa y bona
de probar si 'm colocava,
vaig agafar la manfa
d' anar á sentí un tenor
que tenia la veu... d' or,
segóns me digué la tía.

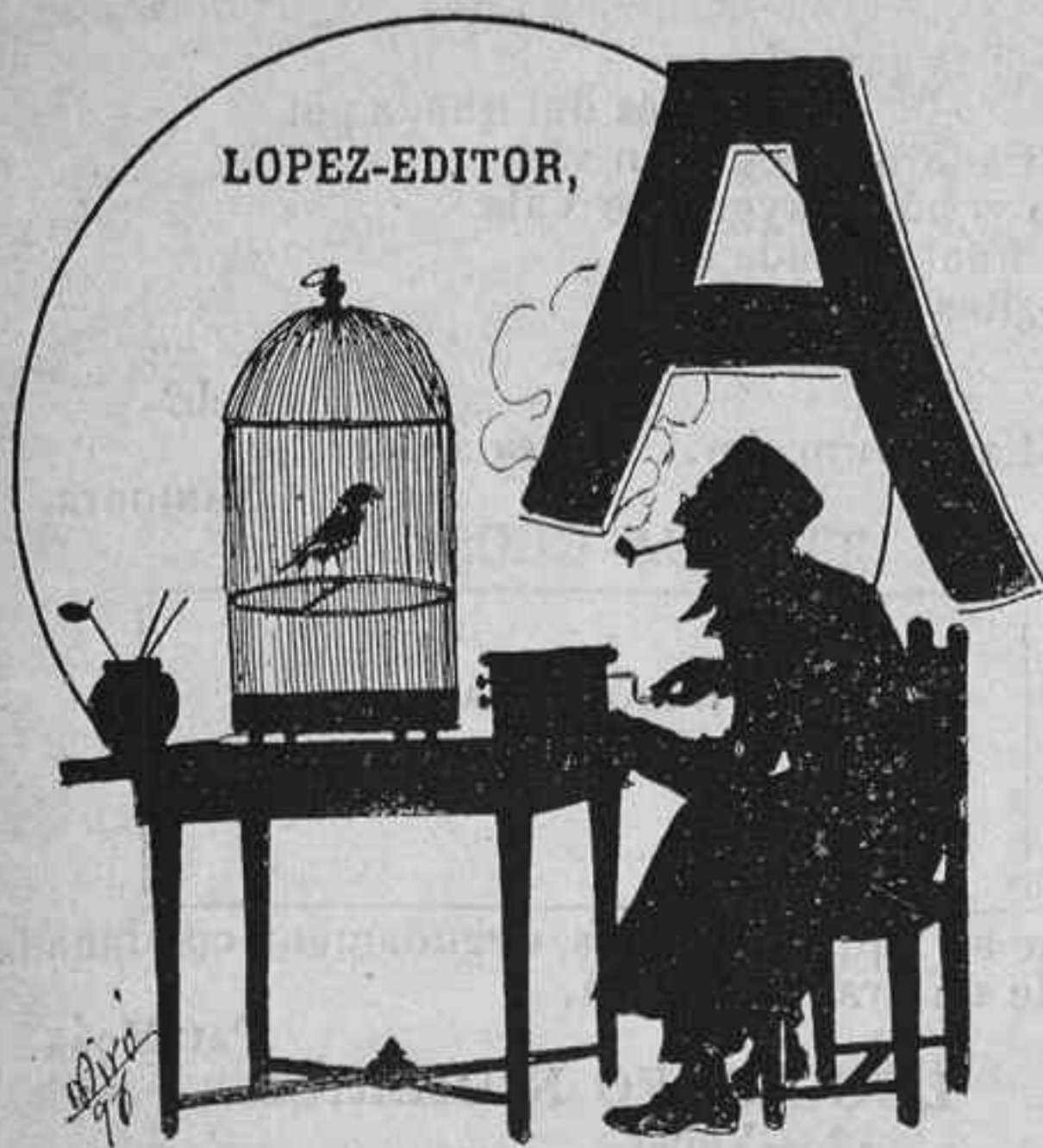
Ví reig comprá una butaca
surtint de lo rutinari,
y un preu extraordinari
me 'n vaig fer, qu' encare 'm raca.

Entro á dins sens aturarme
y murmurant entre dents:
—¡Es molt *hu!* casi bè 'n tens
per fé un regalo á la Carme.

Fent aquesta reflexió
estava tot capficat,
quan veig que tot d' un plegat
fan aixecar lo teló.

Primer va sortí á la escena
un coro... crech que de gats
mal vestits, tan mal forjats,
que 'l mirarlos dava pena.

Quan varen havé' acabat,
tot seguit van retirar-se
al seu quarto á reposarse,
si no vaig equivocat.

ANUNCIIS

OBRAS DE C. GUMÁ

RAMBLA DEL CENTRO, N.º 20.

Dintre pochos días sortirà la obra nova

DE C. GUMÁ
ILUSTRADA PER M. MOLINÉ

¿Quina dona vol vosté?

Nostres apreciables corresponsals poden fer los pedidos
sens pérdua de temps.

	PTAS.
Fruyta del temps.—Colecció de poesías, formant quatre to- mets titolats: <i>Fruyta amarga</i> , <i>Fruyta verda</i> , <i>Fruyta agre- dolsa</i> y <i>Fruyta madura</i> , 2. ^a edició, ilustrada. Cada tomet 0'50 pessetas, tots junts.	2'00
L' amor, lo matrimoni y 'l divorei.—4. ^a edició, ilustrada.	0'50
Del bressol al cementiri.—4. ^a edició, ilustrada.	0'50
Buscant la felicitat.—3. ^a edició, ilustrada.	0'50
Petons y pessichs.—3. ^a edició, ilustrada.	0'50
Barcelona en camisa.—3. ^a edició, ab dibuixos.	0'50
Lo deü del sigle.—2. ^a edició, ilustrada.	0'50
¿Home ó dona?—2. ^a edició, ilustrada.	0'50
La dona nua (<i>¡Moralment!</i>)—3. ^a edició, ab dibuixos.	0'50
Tipos y topos.—(<i>Colecció de retratos</i>). 2. ^a edició, ilustrada.	0'50
¿Guerra al cólera! <i>Instruccions per combátrel</i> , pèl Dr. C. Gumá. 2. ^a edició.	0'25
Cla y catalá.— <i>Llissons de gramática parda</i> . 2. ^a edició, ilustrada.	0'50
Don Quijote de Vallearca.—Viatje extraordinari.	0'50
¿Ecce Homo!—Monólech representable, 4. ^a edició.	0'50
Mil y un pensaments.—Colecció de máximas y sentencias, escrita expres- sament pera la classe obrera. Un tomo de unas 100 páginas.	1'00
Lo Rosari de l' Aurora.—Album humorístich, ab infinitat de caricatu- ras, 2. ^a edició.	0'50
Filomena.—Viatje de recreo al interior d' una dona.	0'50
Lo cólera y la miseria, y una carta al Dr. Ferrán. (Agotantse).. . . .	0'50
Sobre las donas.—Polémica entre C. Gumá y <i>Fantástich</i>	0'50
Gos y gat.—Juguet cómich en un acte y en vers. 2. ^a edició.	1'00
Vuyts y nous.—Ab lo <i>retrato</i> del autor.	0'50
Un cap-mas.—Juguet cómich en un acte y en vers.	1'00
20 minuts de broma.—Un tomet que contè dos monólechs representa- bles, titolats: <i>¡Tres micos!</i> y <i>Un cessant</i> . 2. ^a edició, ilustrada.	0'50
Lo pot de la confitura.—Colecció de poesías.	0'50
La Exposició Universal.—Humorada agre-dolsa, en vers, 2. ^a edició. . . .	0'50
Cura de cristiá.—Juguet cómich, en un acte y en vers. (En colabració ab J. Roca y Roca).	1'00
Guía cómica de la Exposició Universal.—Un tomo d' unas 100 páginas, ab un plano y varios dibuixos.	1'00
L' amor es cego.—Juguet cómich en un acte y en vers.	1'00
Una casa de dispesas.—Juguet cómich en un acte y en vers.	1'00
Cansons de la flamarada.—Un tomo de 128 páginas.	1'00
La primera nit.—(<i>Impressions d' un nuvi</i>). 3. ^a edició, ilustrada.	0'50
Lo día que 'm vaig casar.—(<i>Impressions d' una nuvia</i>) 2. ^a edició, ilus- trada.	0'50
Ensenyansa superior.—Juguet cómich, en un acte y en vers.	1'00
Drapets al sol.—Escándol humorístich, ilustrat. 2. ^a edició.	0'50
Quinze días á la lluna.—Gatada en vers, ilustrada.	0'50
Ni la teva ni la meva.—Comedia en tres actes y en vers.	2'00
Un viatge de nuvis.—Humorada en vers, ilustrada. 2. ^a edició.	0'50

CARTAS AMATORIAS DE MIRABEAU

← Precedidas de un estudio sobre Mirabeau, por MARIO PROTH →

Versión española de ARTURO VINARDELL ROIG

Un tomo en 8.º encuadernado, Ptas. 5.

VÍCTOR BALAGUER

Lo romiatge de l' ànima

Un tomo en 8.º
Ptas. 1.

LA VENJANSA DE LA TANA

PER FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)
Preu 2 ralets.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, & bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

La tiple surt desseguida
 ab sa cabellera rossa
 y una cre i al pit molt grossa
 de tres-hu, tota guarnida
 ab or y pedras preciosas;
 regalo d' un conegut
 que 'l día del sèu debut
 diu que li va fer... mil cosas.

Surt un tenor geperut,
 comensa á cantá ab delit,
 y al donar un dos de pit
 li va vení un estornut.

Tombo la cara llavoras
 cap al costat oposat,
 al que havían adornat
 bonichs grupos de senyoras.

Entre ellas vaig distingí
 á la segona-tercera
 d' un advocat calavera
 que fa poch temps va fugí
 ab una mezzo-soprano.
 guapa, rossa y ben formada,
 que també va fer bugada
 d' un inglés qu' era molt nano.

Vé, per fi, l' ansiat final
 del pesat acte primé,
 surto sens ficarme en ré
 y dret me 'n vaig á Total.

AMADEO.

II.

Si 'l que dos ben just ne siga
 tè cap dintre de una hu sola,
 tè dich, Tot, y sens mentida,
 que tindrás ben poca cosa.

A. LADICO.

ANAGRAMA.

LO METJE DE FAMA.

—Senyor doctor, vull que 'm curi
 porque jo no sé 'l que tinch.
 —Expliquis.

—Per aixó vinch.
 —Vagi al cas y no s' apuri.
 —¡No s' apuri!... ¡Vaya un mall!
 Vostés prompte ho tenen dit;
 pero á mí 'm dòna neguit
 y de patí estich total.
 —Cuyti qu' es tart.

—Es lo cas
 que 'm sento molt mal del tot.

—¿Tus gayre? —Més del que 's pot.
 —Cada día begui un vas
 de ví bó ab aygua de Vals
 al final de cada tech.
 —¿Res més? —Res més.

—¿Quán li dech? —La costum son... trescents rals.

XANIGOTS.

TRENCA-CLOSCAS.

RAMÓN LIRA.
 SILS.

Formar ab aquestas lletras, degudament combinadas,
 lo titul de un drama castellá.

PAU MORA.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 2.—Vocal.
- 5 6.—Animal.
- 3 2 4.—Moneda.
- 4 5 4 2.—Nom de dona.
- 4 2 3 3 2.—Apellido de un actor cómich.
- 1 2 3 4 5 6.—Nom d' home.
- 6 5 3 3 2.—En lo Parch n' hi ha.
- 3 5 6 2.—Nom de dona.
- 2 1 2.—Animal.
- 1 2.— »
- 3.—Consonant.

PIRRACAS LLUM Y C.º

GEROGLIFICH.

×
 9999
 L
 O O
 e e e e e
 e e e e

TURROL SADIR.

BARCELONA:

Imprenta de Lluís Tasso, Arch. del Teatro, 21 y 23.

SORTINT D' ESTUDI.

Mentres tingan vent de popa,
 fácil será caminá;
 pero quan lo vent cambihi
 ¿qué diable succehirá?